

med aabenbart været den, at der ikke burde være Adgang til for mindre Forseelser at anholde faste bosiddende Borgere, idet en Anholdelse over for saadanne let vil kunne være en meget haard og forstyrrende Forholdsregel, medens der paa den anden Side ikke er megen Grund til at befrygte, at de skulle søge at unddrage sig Ansvar. Denne Tanke er naturligvis i sig fuldstændig rigtig; men ved den Maade, hvorpaa den er gennemført, er der ikke taget tilbørligt Hensyn til, at der under Politimesterens Paatale vil komme til at henhøre en Række strafbare Handlinger af betydelig praktisk Vigtighed, der ofte begaaes af Personer, som ikke kunne betegnes som Vagabonder, fremmede eller ubekendte, men som alligevel ikke høre til den Kreds af faste, bosiddende Folk, som det var Forslagets Tanke at værne om. Der tænkes herved paa Betlere, Personer, der overtræde Tilhold efter Lov 3. Marts 1860 eller efter Lov 15. Maj 1875 om Tilsyn med fremmede, eller som unddrage sig deres Værnepligt, Personer, der overtræde Loven 10. April 1874 om Modarbejdelse af den veneriske Smittes Udbredelse, Fruentimmer, der mod Politiets Advarsel søge Erhverv ved Utugt, samt Søfolk, der rømme fra deres Skib (jfr. § 31 g, j, k, l, samt til Dels h og s). Om alle disse gælder det, at de paa den ene Side ikke behøve at være Folk, der strejfe om uden Midler til lovligt Underhold, eller ubekendte, om hvem ingen antagelige Oplysninger kunne skaffes, eller Folk, som ikke have Bopæl eller varigere Opholdssted her i Riget, medens de dog paa den anden Side ville være saa løst knyttede til det, der til enhver Tid er deres Bolig eller Opholdssted, at al Retshaandhævelse mod dem vil være saa godt som umuliggjort, hvis der ikke indrømmes Retten Beføjelse til at lade dem anholde og eventuelt fængsle, og Politiet Beføjelse til at anholde dem. Medens derfor i øvrigt den ovennævnte Sondring mellem Vagabonder, fremmede og ubekendte og paa den anden Side de faste bosiddende Borgere er bevaret (jfr. §§ 156 og 158), er der dog taget det fornødne Forbehold med Hensyn til de ovennævnte Klasser af Sager. Endvidere er Politiets Anholdelsesret udvidet til at gælde alle Personer og alle Arter af strafbare Handlinger, altsaa ogsaa Politiovertrædelser, for saa vidt der foreligger den særlige Situation, at den paagældende træffes under Udførelsen af en Forbrydelse og ikke vil afstaa fra sin forbryderske Virksomhed.

Herefter ere de samlede Regler om Anholdelse uden foregaaende Indkaldelse i deres Hovedtræk disse:

Retten kan anholde Vagabonder, fremmede og ubekendte, der ere mistænkte for en hvilken som helst strafbar Handling, men andre Personer kun, naar de ere mistænkte for en Overanklager-Forfølgning undergiven Forbrydelse eller en af de oven for særlig nævnte Overtrædelser, og der derhos er særlig Grund til at sikre den paagældendes foreløbige Tilstedeblivelse og Afsondring fra Samkvem med andre.

Politiet kan, naar der ikke er Tid til (uden Fare for at forspilde Øjemedet) at indhente Rettens Beslutning, anholde Vagabonder, fremmede og ubekendte, der ere mistænkte for at have begaaet en hvilken som helst, offentlig Forfølgning undergiven strafbar Handling, saavel som enhver, der træffes under Udførelsen af en saadan, og ikke vil afstaa fra sin forbryderske Virken, samt endelig enhver, som der er bestemte Grunde til at mistænke for en af de oven for særlig fremhævede Overtrædelser eller en større (o: Overanklagerens Forfølgning undergiven) Forbrydelse.

Private endelig have samme Anholdelsesret som Politiet, for saa vidt de træffe den paagældende under Udførelse af Forbrydelsen eller paa friske Spor.

§ 155.

Som det vil ses, forudsætter den i denne Paragraf ommeldte Anholdelse, at den paagældende uden oplyst lovligt Forfald er udebleven trods behørig *Indkaldelse*. Netop paa Grund heraf behøver den ikke at knyttes til de særlige Betingelser, der opstilles for den i den følgende Paragraf ommeldte Anholdelse *uden forudgaaende Indkaldelse*. Den eneste Begrænsning, som det er nødvendigt at opstille i § 155, er den, der følger af Reglen i § 312 om, at Retten i Politisager efter Omstændighederne kan anse en udebleven som vedgaaende Forseelsen. Denne Regel vil nemlig med Føje kunne fremkalde den Forestilling hos den, der tilsiges, at, naar han er rede til at tage sin Bøde, kan han i øvrigt uden Risiko udeblive. For saa vidt derfor Retten i en Politisag anser den paagældendes personlige Møde for nødvendigt, bør Tilsigelsen udtrykkelig henlede Opmærksomheden derpaa. For saa vidt det først under Forhandlingen skulde vise sig, at den Sigtedes personlige Nærværelse er nødvendig, maa Tilsigelsen gentages med